

BÉKEHÍRNÖK

XXV. (LXXV.) 38. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

1981. SZEPTEMBER 20.

Hálamondás, hálaadás

Zsoltárok 100:4

RÉGI SZOKÁS GYÜLEKEZETEINK-BEN, hogy az őszi hónapok valamelyik vasárnapját hálaadónappá nyilvánítják. Bensőséges, meleg ünnepi alkalmak ezek. Hálaadónapot leginkább a körzet gyülekezeteivel, vagy a szomszédos gyülekezetekkel együtt szoktunk ünnepelni. Az a tapasztalatunk, hogy az így ki-szélesített testvéri közösségben a közö-sen épített hálaáldozati oltár körül fo-kozódik az örömünk és a hálaérzetünk.

Magától értetődő az is, hogy hálaadó ünnepeinknek nem lehet az a célja, hogy ezen az egy napon minden hálatartozá-sunkat lerójuk! Helytelen lenne így mi-nősíteni ünnepi alkalmainkat. Ugyanis a szüntelen felénk áradó sok lelki és testi áldás *naponkénti hála*ra kötelez mindnyájunkat. A hálaadás napja te-hát nem egyéb, mint a hálaadás külön-legesen kiemelt alkalma! Ezekben a na-pokon a szokottnál is gondosabban vesszük szemügyre a kapott áldások ki-beszélhetetlen gazdagságát, és ennek megfelelően igyekszünk az áldások ré-szeivel, testvéreinkkel együtt hála-adással magasztalni jötevőnket, a min-den áldás osztogatóját.

HÁLAADÓNAPI IGEHÍRDETÉSE-INK legfőbb célja a hála, a hálaáldo-zatra való buzdítás. Azt szeretnénk, ha az ünnepen megjelenők mindegyike fel-buzdulna hálaadásra, Isten szent nevé-nek magasztalására. A hála, a hála való bu-zdulásnak két fontos feltétele van: az *egyik a tisztánlátó szem*. Amíg valaki nem látja meg, nem fedezi fel, hogy mi-lyen kibeszélhetetlenül sok áldás árad feléje nap mint nap mind lelki, mind testi vonatkozásban, addig nem buzdul szíve hála. Jó lenne, ha mindnyájunk hálaadónapi előkészületeihez tartozna az is, hogy elcsöndesedve, becsületesen felmérnénk, magunk elé sorakoztatnánk azt a sokféle jót, amiben naponként rés-zünk lehet. Ha nagyon tudatos szze-retnéd évt tenni, akkor csöndességben végy elő papírt és ceruzát, és ké-szíts egy listát a kapott lelki és testi ál-dásokról! Bizonyára magad is meg fogsz lepődni, hogy milyen kibeszélhetetlen gazdagságnak vagy a részese!

A hála, a hálaadásnak legalább ilyen fontos feltétele az, ha *tudomásul vesz-szük, hogy a felénk áradó áldások mind-egyike a legkisebbtől a legnagyobbig, onnan felülről árad reánk*. „Minden jó adomány és tökéletes ajándék onnan fe-lülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás és változás ár-nyéka” (Jak 1:17). A testi és lelki szük-ségeimet kielégítő legkülönfélébb ja-vak nem a természet ajándékai, nem a magam szorgalmas munkájának ered-ményei, hanem Isten ajándékai! „Min-denek szemei Tereád néznek és Te meg-adod eledelüket!” (Zsolt 145:15) Ez is-meret nélkül, ezek tisztánlátása nélkül nem buzdulhat szívünk hálaadásra!

Hálaadónapjaink elsősorban — bár-milyen furcsán hangzik is — a hála-mondás napjai. Mindenekelőtt „ajkunk tulkaival” áldozunk ilyenkor az Úr előtt.

MEGHATÁROZÓ LEHET HÁLAADÓNAPJAINKON az imaóra hangula-ta. Egy-egy hálaadónap áldásos voltá-nak biztos előjelei az imaórán elhangzó buzgó hálaaimádságok. Elsősorban a há-laadónapi imaórákon van lehetőség ar-ra, hogy a gyülekezet minden tagja ki-öntse hálaérzetét, megköszönje az Úr-tól kapott áldásokat. A hálaadónapo-pon elhangzó igehirdetéseknak, bizony-ságtételeknek, ének és zenei szolgálá-toknak, az elmondott alkalmi költemé-nyeknek általában kettős célja van: az egyik a hála, a hálaadás, tanúskodás Is-ten áldástosztó szeretetéről, a másik cél hálaérzetünk különböző formában való kifejezése: Isten nevének magasztalása, dicsőítése.

Egy-egy hálaadónap csak akkor érte el célját, akkor tölti be feladatát, ha az

azon résztvevők mindegyike hálaadás-ra buzdul, ha szívük megtelik Isten iránti hódolattal és hálával!

Gyülekezeteink hálaadónapjai nem-csak a hálaadónap, hanem a hálaadás alkalmai is. Ünnepi alkalmainkat úgy szervezzük meg, hogy a hálaadónap mellett a hálaadásra, az áldozatra is le-gyen lehetőség!

AZ EGYIK LEHETŐSÉG a hálaoltár felépítésében kínálkozik. Igaz, napja-inkban egyre kevesebben építenek jel-képes hálaoltárt. A régebbi időben szin-te általános volt, hogy földünk, kertünk, gyümölcsseink legszebb terméséből há-laáldozati oltárt építettünk.

Milyen felemelő érzés volt együtt lát-ni az Úrtól kapott sokféle áldást! Sok gyülekezetben ilyenkor nemcsak annyit gyűjtöttek össze, amennyi az oltárra ki-nevezett úrasztalon elért. Néhol egész kocsira való élelem gyűlt össze, amit hálaadó nap után elvittek a szeretethá-zakba, vagy eljuttatták a Teológiai Sze-mináriumba.

A hálaadás másik lehetősége a hála-adónapokkal mindig együttjáró ünnepi gyűjtés. Kedves gyakorlat egyik másik gyülekezetben, hogy „Istennek áldozom” vagy a „Hálaoltárra” felirattal ellátott

„A hollóknak megparancsoltam”

Vigasztalást jelenthet-e ez az isteni ígéret a legnagyobb szükség idején? „A patak-ból lesz néked ital, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy tápláljanak téged ott!” (1Kir 17:4).

Igen, de csak akkor, ha tudod, ki ígér-te. Mint ahogy a zsoltáros is tudta: „Ki-csodám van az egekben!”

A megismerés útja különös út. Ha Il-lest faggatod e kérdés felől, elmondja neked, hogyan jaidult fel keserű lélek-kel: *elég!* Vedd el az életemet! Nem bi-rok többet, betelt a pohár! S ha nem élt volna szíve mélyén az a bizonyosság, amire a sereptai özvegy így csodálkozott rá: „Az Úr beszéde a te ajkodon igaz-ság” — bizony elesett volna ezekben a próbákban.

A te szívedben is ott élhet e drága bizonyosság. Hiszen megtapasztaltad Is-ten rajtad nyugvó nagy kegyelmét, de egyszer csak próbákba visz az út. El ad-dig, hogy egészen egyedül maradsz. Minden mankó kiesik a hónod alól, nincs senki, semmi, amire támaszkod-hatsz. Mit tehetnél még? Fölméred jó-zan ésszel helyzetet, s a teljes kilátás-talanság közepette egyszers csak így szól hozzád Isten: „Megparancsoltam a hol-lóknak, hogy tápláljanak”.

A kicsinyhitű szív számára ez any-nyit jelent, hogy a helyzet lehetetlenebb, mint eddig volt. De a hit meg tud ka-paszkodni az ígéretben és csodákat át-élve tapasztalja meg Isten szabadítá-sát, gondviselését.

Itt nem arról van szó, hogy Isten majd kielégíti önző érdekeimet, luxus ígé-nyeimet. Ő a mindennapi kenyeret, a *léthez szükséges* javakat ígérte.

A gondviselés szükségességét akkor látom meg igazán, amikor körülménye-im lehetetlenné válnak, amikor nem áll módomban, nincs hatalmamban meg-szerezni a rendkívül szükséges dol-gokat sem. Segítségre szorulok, és nem számíthatok emberileg semmi segítség-re. Lehet, hogy azt mondd: szép dolog ez így leírva a Biblia lapjain, de a régi csodák ma nem ismétlődnek meg. Hadd tegyek bizonyosságot most arról, amit én éltem át szerettemmel, és nem más. Egy olyan eseményről, amelyért csak csodálni, magasztalni tudtuk Istent, hogy a hollóknak parancsolt megtartá-sunk felől.

kisalakú borítékot osztanak szét a há-laadónap résztvevői között, és ki-ki ab-ba teszi bele az Úrnak hálából szánt ál-dozatát. A hálaadónapi bevételt, a hála-áldozatot a gyülekezetek az esetek töb-bségében teljes egészében intézményeink, elsősorban a szeretetintézmények támo-gatására fordítják, vagy pedig olyan ki-emelkedő célra, amely országos össze-fogást kíván. (Ez évben arra kérjük va-lamennyi gyülekezetünket, hogy a há-laadónapi gyűjtés teljes összegét a köz-ponti építkezési alapra küldjék el. — A Szerk.) A hálaadónap a kapott jókért való köszönet és az áldozat együtt feje-zik ki igazán a hálaadást.

EZT A GYAKORLATOT ALAPUL VÉVE megállapíthatjuk, hogy a hála-adó ember szívét először a menny, te-hát Isten felé irányítja, akinek megkö-szöni a kapott javakat, áldásokat, az-után pedig a föld felé, tehát az ember felé irányítja. Ugyanis a hálaáldozati oltárra tett áldozatával bajban, szük-ségben levő embereken, gyülekezeteken segít.

Az 50. zsoltár ismert kijelentése sze-rint az ilyen hálaadás kedves az Úr előtt, ez célba ér, mert „aki hálával ál-dozik, az dicsőít engem!”

Bár csak a gyülekezeteinkben sorra-kerülő hálaadónapok mindegyike meg-ütné ezt a mértéket! Tegyük meg ezért mindent, ami csak rajtunk áll!

Nagy Zsigmond

Amikor Isten elhívott a lelkipásztori szol-gálatra, már családos ember voltam. Hét-közben két gyermekemről és feleségemről távol kellett lennem és csak hét végén lát-tam őket újra viszont. A harmadik gyer-me-künk születését vártuk, eléggé szűkös kö-rülmények között. Egy napon elfogyott a pénz is, a kenyér is. Semmi enni való nem volt otthon. Nem is esik úgy kétségbe az ember, ha csak egyedül nélkülözik, de ha gyermeke éhes, és nincs mit adni neki — egyáltalán nincs — ez szívfájdalom. Felesé-gem mosott, s a nagyobb gyermekünk, a hároméves kislány már harmadszor jött hoz-zám ugyanazzal a kéréssel: „Kérek kenye-ret!” A válasz mindig ugyanaz volt: „Nincs”. Ebben a szorongatott helyzetben, a vigasz-talannak látszó sötétben világítani kezdett a hit, tisztult a sötétség:

— Tudod Katikám, mi mindent az Isten-től kapunk. Ő tudja, hogy nincs kenyerünk és pénzünk. Gyere, menjünk, és kérjünk Tőle — mondta a feleségem, majd a kis-lánnyal együtt leborult imádkozni. Estefelé volt, amikor már a postás sem jár, de egy belső indításra az édesanya belenézett a le-vélládaiba. Egy névtelen levél volt bedobva. Szorongva bontotta fel, s az összehajtott le-vélpapíron ragyogott a biztató ígéret: „Neki gondja van reátok”. És a levél mellett két-száz forint. Volt már pénz. Lett kenyér. Az öröm, amit a megszabadított ember él át, leírhatatlan. Ezt már a hároméves gyermek szíve is fölfoghatta. Ő is ujjongott a csoda láttán, és tudom, hogy szíve mélyén már akkor érelni kezdett a ma már szilárdan vallott bizonyosság: „Az Úr képes paran-csolni a hollóknak!”

Nem kiváltságos nagy kegyelem-e az, hogy Isten olykor elengedi az övét ilyen kilátástalan utakra? Hát Pál apos-tol nem így tapasztalta-e meg a halál, az üldöztetés, a mezítelenség, és az éh-ség közepette, hogy semmi sem szakít-hatja el az Isten szeretetétől? Ne félj hát, ha a szemed nem lát mást, csak megoldhatatlan problémákat! Ne ess kétségbe! Van, aki rád is gondol, csak a hited legyen kész a megkapaszkodás-ra, hogy azután kiemelhesen Ő, az Is-ten a csüggedésből. Akinek szeretete behatol körülményeid közé. Nehézsé-geid az Ő hordozó, gondviselő kegyel-me tényében elenyésznek. Ő nem be-csüli le problémáidat. Nem feddözik, hogy ezt sem bírod el, de megmozdítja hatalmas karját javadra. Parancsol — érted! Ez az üzenet személyes, neked szól. Emeld fel tekintetedet! Többre te sem jutsz a magad erejéből, csak ed-dig: elég! Ezért hát bátran magad Annak kezére, aki a hollóknak is tud parancsolni megtartásod felől, és né-ked is új parancsot ad: az én erőmmel tovább!

Hetényi Lajos

Az alkalmas idő

Bölcsesség kell ahhoz, hogy Isten né-pe minden időben felismerje a cselek-vésre való alkalmas időt. A Fillipibeli-ek szívesen gondoskodtak volna Pál apostolról, volt bennük szeretet és kész-ség, de — mint az apostol írja — nem volt rá alkalmuk (Fil 4:10).

Apollónak viszont nem volt kedve Korinthusba menni, noha lett volna rá alkalma. Talán annál is jobbat várt. Pál apostol inti a galátákat, amíg csak al-kalmuk van, tegyenek jót mindenkivel. (Gal 6:10).

Az igehirdetés fontosságára és sürgős-ségére nézve Pál azt írja Timóteusnak: „Hirdesd az igét, állj elő alkalmas és al-kalmatlan időben” (2Tim 4:2).

Sokszor hirdettük Isten üzenetként Róma 8:28 alapján: „... azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.” Mégis amikor egy-egy súlyos próba, nehezedik ránk, elfelejtjük, hogy Isten ebből is kihozhatja a jót. Néha csak utó-lag látjuk ezt meg. Így jártunk mi is a békési földrengéssel. Félelmetes volt át-élni. Akkor még nem is gondoltunk rá, hogy Isten ebből is adhat jót számunk-ra.

Gyülekezetünk épületei annak idején legnagyobb részét alap nélkül, vagy na-gyon sekély alappal épültek. Csak a jó-val később készült résznek van meg-felelő fundamentuma. A földrengés előtt mit sem tudtunk a hiányos alapokról. Ekkor azonban világossá vált, miért ér-te szerkezetében is így nagy kár az épít-ményeket, amelyeknek teljes felújításá-ra nem igen került volna még sor. A kényszerhelyzet nélkül nem tudtunk vol-na úgy dönteni, hogy szép imaházunkat szilárd alapokra helyezzük. Ellentmon-dásnak tűnik, mégis azt mondhatjuk, hogy a földrengés okozta kár készített bennünket arra, hogy méretében az előbbihez hasonló, formájában szebb és szerkezetileg sokkal szilárdabb hajlé-kot építsünk az Úr tiszteletére.

E ház alapkövét, alapító okmányait egyházunk elnöke *Laczkovszki János* lelkipásztor testvér augusztus 2-án ün-nepélyes istentisztelet keretében helye-zte el. Ezt követően áldást kért Istentől az építkezésre és hálát adott Istennek az építés lehetőségéért, a munkakész-ségért és a testvéri egységért, amely ed-dig megmutakozott a munkában.

Az ünnepi igehirdetésben összehason-lítást tett Laczkovszki testvér az Esd-rás-korabeli alapkö letételi ünnep és a mostani között (Esd 3:10—11). Ez az ün-nep alkalom arra, hogy együtt dicsér-jük Istent kimondhatatlan jószágáért. Hangoztatta, hogy készüljünk fel a nagy munkára. Sok testvéri kéznek kell össz-hangban dolgoznia, hogy az elkezdett munkát be is fejezhesse a gyülekezet. Sok szeretet kell ahhoz, hogy a munka végzése közben egymást megértjük, hogy az áldozatos szeretetben még job-ban összeforrjon a gyülekezet, és épül-jön még ékebb lelki házzá!

Az alapba elhelyeztük az építkezés teljes tervanyagán kívül a gyülekezet névsorát, a gyülekezet és az imaház tör-ténetének rövid ismertetését, az építési napló első oldalának másolatát, vala-mint Esd 1:2—4 idézetét.

Békésről az ország különböző helye-in sok gyülekezetbe kerültek testvére-ink. Ők is velünk éreznek e nagy mun-kánkban. Egyházkerületünk lelkipásztó-rai és gyülekezeti tagjai sokan velünk ünnepeltek az alapkö letételkor. Töb-ben jelentkeztek, hogy jönnek segíteni. Mások pénzben hozták, vagy küldték el áldozatukat építkezésünkhöz.

Tudjuk, hogy saját erőnket megha-ladja vállalkozásunk, de bízunk az Úr-ban, hogy kirendeli a szükséges segítsé-get alkalmas időben. Azt is tudjuk, hogy akik az Úrban bíznak, nem csatkoz-hatnak. Ezzel a reménységgel kérjük testvéreink értünk való imádságát és áldozatos segítségét.

Papp József

Szeptember 27.

Nábót szőlője

1 Királyok 21:1–10, 15–26

A következő történetnek négy főszereplője van: Nábót, Aháb, Jezabel és Isten, az ÚR. Nábót szőlőtulajdonos, Aháb pedig Izráel királya volt. Egyszer nagy vita támadt köztük, mert Nábót szőlője Jezréelben a király elefántcsont-palotája mellett volt, és a király is úgy járt, mint Akán: meglátta és megkívánta.

— Add nekem a szőlődet, hadd legyen az veteményes kertem! Adok helyette jobb szőlőt, vagy kifizetem az árát — mondta a király. De Nábót hallani sem akart róla. Pedig biztosan jól megfizette volna a király.

Vajon miért nem akarta Nábót eladni a szőlőjét? Azért, mert az őseitől kapott örökség volt, s ha ő Isten népe között akar élni, akkor nem válhat meg az örökségtől. „Számára Isten parancsa fontosabb, mint a király kívánsága. Az Istenhez való hűség mellett eltörpül előtte a jó üzlet lehetősége”. Ezért így válaszolt a királynak:

— Az ÚR őrizzen meg attól, hogy eladjam neked atyai örökségemet! A király elkeseredve és háragosan ment haza, s tehetetlenségében lefeküdt az ágyára, arcát a fal felé fordította, és nem evett semmit. Ekkor lép elő a történet harmadik főszereplője, a király felesége, Jezabel és azt kérdezi:

— Min keseredett el úgy a lelked, hogy semmit sem eszel? A király elmondta bosszúságát, mire gonosz felesége így szólt:

— Hát ki a király most Izráelben!? Nábót, vagy te!? Majd föl, egyél és ne törődj semmivel! Majd én megszerzem neked Nábót szőlőjét.

És megszerezté! De hogy?! Úgy, ahogy Akán a szép köntöst, az ezüstöt, és aranyat, Isten tilalma ellenére. Hamis vádak alapján, hamis tanúskodással, hamis bírói ítélettel — amit a király felesége férje nevében hozatott — Nábót a városon kívül agyonkövezték. Aztán

így szólt férjéhez a gonosz királyné:

— Kelj föl, vedd birtokodba Nábót szőlőjét, amelyet nem akart pénzért neked adni, mert nem él már Nábót, hanem meghalt.

Így került Nábót szőlője jogtalanul, igazságtalanul, hamis úton a király tulajdonába. De van Valaki, aki elől semmit sem lehet elrejtteni, eltitkolni, aki mindent tud, mindent lát, aki figyelemmel kísérté mind a három főszereplőnek, Nábótnak, Ahábnak és Jezabelnek, a király feleségének is minden szavát, tettét, s ez a Valaki a történet negyedik főszereplője: Isten, az ÚR! Ő az, aki sokáig nem szól bele a dolgokba, gyakran úgy tűnik már, hogy győz a gonoszság, az igazságtalanság, a jogtalanság, de végül is Ő tesz ítéletet mindenki fölé, mert „A VÉRSZOMJAS ÉS ÁLNOK EMBERT UTÁLJA AZ ÚR”.

Isten elküldte szolgáját, Illést, hogy mondja meg a királynak — aki éppen most vette birtokba Nábót szőlőjét — „Ezt mondja az ÚR: Öltél, és még birtokot is szereztél?” „Ahol a kutyák felnyalták Nábót véré, ugyanott nyalják fel a kutyák a te véreket is!” Így is történt! (Kí 22:38). Isten nem csúfoltatik meg!

Nábót története emlékeztessen Jézus Krisztus életére és halálára! Ő is váltotta Isten szőlőjének — népének — megőrzését, Ő is védtelenül és kiszolgáltatottan valószínűleg meg Isten jogát és igényét e világban. Korának vénei és főemberei Vele is végigcsináltak egy hamis bírói eljárást, egy kirakatpört. Őt is hamis tanúk vádolták istenkáromlással, mint Nábót. Neki is elítélten és kiközösítve a városon kívül kellett meghalnia, mint Nábótnak. De míg Nábót halála csak teleplezte a bűnt, Jézus halála váltásádjá is lett az Úr szőlőjéért (Jubileumi Kommentár).

Almási Mihály

VASÁRNAP DÉLUTÁN

Krisztussal együtt megfeszítve

Galata 2:19–21

„A törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett”. Ha a krisztusi élet alap-törvényét hívő életünk mozdíthatatlan sziklájának tekintjük, akkor Jézus Krisztus által meghirdetett igazság lesz életünk irányítója. A törvény időszakában az istenhívő ember megtudhatta azt, hogy mit szabad és mit tilos tenni annak, aki hitben és Isten tetszése szerint akar élni. Jézus Krisztus pedig azt adta az Újszövetség ígéreteiben a „választott népnek” és a hitbenjáróknak, hogy mit szabad és mit lehet tenni azoknak, akik a Krisztus törvénye, a szeretet törvénye fényében kívánnak élni.

JÉZUS KRISZTUS TÖKÉLETES ÁLDOZATÁNAK AZ EREJE új életformát diktált annak a boldog hívő embernek, aki szívből, őszintén szereti Jézust, és élete egyetlen Urának fogadja el. A krisztusi új életforma nem külső erő hatására jut érvényre, hanem belülről, a szív mélyéről fakad válaszként az Isten szeretetére. Amíg a törvény az igazságra vezérítő mester, addig Jézus Krisztus maga a megjelent tökéletes Igazság, személyéből a föld minden embere felé áradnak az isteni természet erői a szeretet, a béke és a hit csatornáin át. Krisztus senkit sem kényszerít az új életforma gyakorlására, de az ő tiszta és szent élete, győzelmes halála, dicsőséges feltámadása, eltérő életeteknek új értelmet és megfáradt hívő embereknek új célokat ad. Abban rejlik a Krisztus életformáló ereje, hogy megítél, aláza készítet, aztán helyreállít, a helyreállítás kegyelmében pedig a bűnbocsánat öröme adja a hozzá sietőnek.

„JÉZUS KRISZTUS MEGHALT ÉRTEN A FÁN” — énekelték mély áhítattal ifjú testvéreim az egyik istentiszteleten. A Krisztus áldozata mellett értjük meg igazán, hogy a szerető Isten hozzánk hajló irgalma milyen nagy áldozatba került. Jézus Krisztus a csodá-

kat tévő Isten Fia, a Megváltó, a földön járt látható Isten kínok között meghalt a Golgotán. A mi bűneinkért vállalta a kínos halált, de az ő halálos szeretete számunkra az új élet forrása lett. És akik rátaláltak erre a forrásra, azok hittel vallják, hogy „a jó hír”, az öröm-üzenet, az evangélium lett az új életforma „mindennapi kenyeré” az Isten útján járó ember „lelki mannája”.

JÉZUS KRISZTUSSAL EGYÜTT ÉLEK — mondja Pál boldog bizonyosságtétele a galáciai testvéreknek. Amikor a krisztusi új életvitelről beszélünk, meg kell vizsgálnunk saját hitéletünket. Értjük-e igazán, hogy mit akar tudunkra adni a szent Ige: „Krisztussal együtt”... Ha Krisztussal együtt élünk, akkor új tartalommal jelentkezik az is, hogy nekünk „közösségünk van egymással”. Mert aki lelki közösségben él, az Krisztus uralma alatt él. Aki Krisztussal együtt tudja vállalni a nehéz utakat, meg a nehéz feladatokat, a nagyszüretök éjszakát, és el tud indulni a „táboron kívül a Krisztus gyálatát hordozva”, az a Krisztus haláláról és feltámadásáról egészen más töltéssel beszél. Az nemcsak pillanatnyi hatás kényszerítő ereje alatt mondja ki, hogy „Élek, de már nem én, hanem Krisztus él bennem” — hanem az Ő Igéje, a szeretet törvénye motiválja útját, jövőjét és célját.

Krisztussal élni és hitben járni — ez hívő életünk legfőbb célja. Ilyen magasztos életcél mellett is sok bűnt megnyomorúságot találunk életünkben. Arra tanít ez, hogy a krisztusi életforma nem lehet időszakos jelenség életünkben. Krisztus Jézus értünk is imádkozott, amikor így szólt az Atyához: „En érettük odaszentelem magamat, hogy ők is megszenteltek legyenek az igazságban”. Az ő odaszánt élete a ma embere számára is erőt ad, ha hallgatunk az ő szavára: „Maradjatok énbennem!”

Szűcs József

Mindennapi ige

Szeptember 27. Vasárnap
1Sám 28:4–19, 31:1–6

SAUL ELRETTENTŐ PUSZTULÁSA

— Az engedetlenség útját járó Saul király a próbák tüzeiben úgy viselkedik, mint egy megriadt gyermek: „Megijedt, és igen megrettent a szíve”. Milyen hadvezér az, aki így áll oda a serege élére? Azonban ne csodálkozzunk rajta, hogy ennyire megrémült a filiszteusoktól, hiszen az Úr magárahagyta; megkérdésére „az Úr nem válaszolt neki”. Ezt az utat Saul választotta magának. A Példabeszédek Könyvében ezt olvassuk (29:1): „Aki a fenytés ellenére is nyakas marad, hirtelen gyógyíthatatlanul összetörik”. Így járt most ez a király, aki végül is az öngyilkosságba menekült onnagya elől. — Imádkozunk engedelmes szívért, Istenre hallgató értelemért, a dorgálást készséggel fogadó lelkiért!

Krisztussal együtt megfeszítve
Gal 2:19–21

28. Hétfő — 5Móz 18:9–14

EGY UTÁLATOS BŰN — A magára maradt Saul olyan lépésre szánta el magát, amelytől a törvény szigorúan eltiltotta. Ő azonban teljesen elvesztette lelki tartását, és elment a jövődömondó asszonyhoz, a halottidézőhöz, és ezzel még inkább súlyosbította Isten előtti helyzetét. Az Ige óv minden pogány szokástól, bálványimádó szertartástól, babonától. A hívő ember egyetlen menedéke a nehéz órák idején: Isten, aki kijelenti magát, szeretettel megnyitja azokat előtt, akik benne igazán bíznak. Nem kell hamis utakon járnunk, hiszen ma is szól hozzánk szolgálai által, akik az Igében elrejtett titkokat fölfedik a Szentlélek segítségével. Biztos léptekkel haladhatunk a keskeny úton, hiszen ő vezet mennyei célunk felé.

Aki helyett a Krisztus vérezt
Mt 27:15–26

29. Kedd — 1Sám 28:20–25

AZ ÍTÉLETHIRDETÉS HATÁSA SAULRA — A kör bezárult; Saul előtt bezárta Isten a kegyelem ajtaját. Minden áron a jövődöme kívánt látni, s amikor feltárlt előtte a holnap, összerokkadt a várható események súlya alatt. — Saul története megtanít bennünket arra, hogy a kegyelemmel vissza is lehet élni. Da jaj annak, akitől elvétetik; leteperi azt a bűntudat, porba hull a jelen és a jövő elviselhetetlen terhei alatt, nincs számára irgalom. — Ma még szeretettel szól hozzád az Úr. Könyörölni akar rajtad, meg akar szabadítani bűnterhektől, boldoggá akar tenni. Terád milyen hatást gyakorol az Ige értelme? Mentegetődzöl, kibúvókat keresel, magyarázkodsz; vagy megbánod a bűnödöt, és engeded, hogy új emberré formáljon? „A régi elmúlt” — 2Kor 5:16–21

30. Szerda — Jób 36:5–15

„DARDA ÜTI ÁT ÖKET” — Elihu Jób egyik barátja volt. Beszédében számos és valós kijelentést találunk Istenre vonatkozóan. Ráérez Isten lényegére, hogy ő kegyelmes az engedelmes szívűekhez; a makacsság és engedetlenség azonban ítéletet von maga után. A megtérő bűnösök tapasztalatát így foglalja össze Elihu: „Megnyitja fülüket az intelem befogadására, és meghagyja, hogy térjenek meg a gonoszágából. Ha hallgatnak rá, és szolgálják őt, napjaikat jólétben töltik, és éveiket boldogságban”. — Így szeretnénk mi is élni Isten uralma alatt. Adjunk hálát az isteni könyörület legdrágább zálogáért, Jézus Krisztusért. Öbenne nyilvánvalóvá lett a Mindenható akarata, hogy minden ember megtérjen és éljen.

„Felföltözték az új embert”
Kol 3:5–11

Október 1. Csütörtök —
1Sám 29:1–7

A HONTALANNA LETT DÁVID — A féltékenységre és a gyűlölet vakká tette Sault; ellenséget látott Dávidban, holott ez az ifjú volt a legbátrabb harcosa és a leghűségesebb szövetségese. Dávidnak menekülnie kellett a király dühe elől. A filiszteusok emberségesebben bántak vele, mint a saját uralkodója. Évek óta élt a filiszteusok között, ahol Ákis ilyen bizonyosságot tett róla: „becsületes embernek tartalak... mert semmi rosszat sem találtam benned attól a naptól fogva, hogy hozzám jöttél, mindmáig”. Dávid tehát a próbák között sem vesztette el emberi tartását, hívő jellemének nemes vonásait; nem lett farkassá a farkasok között. — Istentelen környezetben, rossz példák rontó hatásai között meg tudsz-e maradni a becsület és az egyenesség útján?

Éljünk úgy, mint Jézus!
1Jn 2:1–6

2. Péntek — 2Sám 1:1–4, 19–27

DÁVID SIRATÓÉNEKE — Dávid, aki hosszú éveken keresztül üzött vadként menekült adáz ellensége, Saul elől, most, amikor értesül üldözője haláláról, megrendült szívvel hallgatja a tragikus történetet. Nincs a szívében harag, nem érez diadalmamort, őszintén sajnálja és gyászolja azt, akit mindvégig Isten föl-köntjeként tisztelt. Fájdalmát szinte az elviselhetetlenség fokozza, hogy barátja, Jónátán is az elesettek között van. Nem forral bosszúterveket, nem kívánja megtorolni az elszennvedett sérelmeket, hanem alázattal készül a királyi uralom átvételére. — Azt mondhatjuk, hogy ez igazi Krisztusi lelkület! Könyörödjünk, hogy mi is ilyen tisztán és őszintén tudjunk szeretni mindenkit, még ellenségeinket is.

„Új életben járjunk!”
Róm 6:1–9

3. Szombat — Mt 27:1–10

Ő IS VÉGEZHETTE VOLNA MÁSKÉPP — Árulása ellenére is sokan menetetni próbálják Judást, mondván, hogy ez volt az ő végzete, nem tehetett másként. Az egyik ige, amely cáfolja ezt a nézetet, Judásnak Jézussal való találkozását írja le a Gecsemáné kertben. Azt mondja az Úr: Barátom! — Vajon nem a kegyelem felajánlása ez? — Amikor Péter megbánta tagadását, Jézussal rendezte ügyét. Judás viszont csak a főpapok jutott el bűnbánatával, de Jézust elkerülte. Ezért végezte olyan gyászosan. Nem kellett volna meghalnia a bűnbán, hiszen Jézus Krisztus ölére is vállalta a keresztest. — Minden bűnösnek meg akar kegyelmezni az Úr. Az egyetlen feltétel ez: hozzá kell menekülni, őszinte bűnbánattal tőle várni a feloldozást.

Igazságunk már nem a törvényre épül
Gal 2:15–18

Gerzsenyi Sándor

VAN DYCKTÓL SZÁRMAZÓ APOSTOLKÉPEK?

Pleterjében egy szlovén kolostorból előkerült tizenkét — apostolokat ábrázoló — kép. Tíz képet öt centiméter vastag fára, Péter és Lukács képeit vászonra festették. A század elején vitték őket Pleterjébe, egy Nancy melletti felosztott kolostorból. Eddig egy nedves pinchehelyiségben voltak, s így erősen megromlálódtak. Miután nemrégiben restaurálták őket, és eltávolították róluk a részbeni átfestéseket, egy jogszerű művész összehasonlította őket Anton van Dyck egyik apostolképével, amelyet Budapesten őriznek. Úgy találta, hogy a pleterjesi képekkel maga van Dyck is festhette, vagy legalábbis a flamand mester iskolájából származnak. A képek eredetének és valódiságának vizsgálatával angol, lengyel és magyar szakemberek bíztak meg. Eddig van Dyck apostolképeinek négy sorozatát ismerjük, amelyek különböző európai múzeumok tulajdonában vannak.

Címváltozás

MOLNÁR GÉZA lelképásztor címe:
4286 Bagamér, Bocskai u. 23.

Hirdetés

2+2 FÉLSZOBÁS SZÜVETKEZETI LAKÁS ELADÓ — azonnal beköltözhetően, — Budapesten a XV. kerületben (Újpalotán). — Dobner Győző 1161 Bp. Mária u. 31. Telefon: 638-670